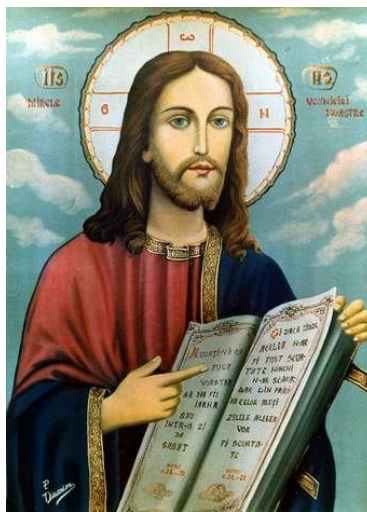

PREDICĂ LA DUMINICA A XXX-A DUPĂ RUSALII

Păzirea poruncilor

„Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” (Luca XVIII, 18)

Frați creștini,

Întrebarea aceasta a fost pusă Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de un tânăr bogat, pe care-l interesa viața veșnică. Întrebarea aceasta trebuie să și-o pună fiecare om care aleargă după paradisul pierdut, după fericirea pentru care a fost zidit și după care sufletul dorește. Această frământare sufletească a avut-o și tânărul bogat din Sfânta Evanghelie de astăzi. Cu toată tinerețea și bogăția lui, el se grăbește să afle calea care duce la viața veșnică. Îl interesa lucrul acesta, căci vede cum toată bogăția lui este trecătoare și va trebui s-o lase și să plece pe un drum necunoscut în veșnicie. El vede nesiguranța și deșertăciunea acestei vieți vremelnice, pentru că așa cum spunea Fericitul Augustin, pe bună dreptate, viața aceasta vremelnică în care trăim, nici nu merită să se numească viață, fiindcă este plină de necazuri și supărări, de dureri și suferințe de tot felul.

În fiecare zi bogați și săraci ne confruntăm cu necazuri și suferințe într-un fel sau altul. Prin urmare în viața aceasta nici nu ne putem numi moștenitori, ci mai degrabă niște săraci călători. Sfânta Scriptură aseamănă viața aceasta trecătoare a omului cu umbra și visul, suflarea și aburul, sunetul și cuvântul, iarba și floarea câmpului, cu corabia pe valuri și cu vulturul în zbor, căci toate sunt trecătoare.

Să vedem acum care este viața veșnică, în ce țară se va putea trăi ea și ce condiții ni se pun ca să ajungem acolo. Noi creștinii ortodocși mărturisim, credem și nădăjduim, că după

judicata de apoi, urmează viața veșnică, de aceea și zicem în „Simbolul Credinței”: „Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie”.

Viața veșnică constă în cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său Iisus Hristos. Această viață veșnică începe însă de pe pământ, pentru toți cei care cred cu adevărat și urmează învățăturile Lui, care constă în lepădarea de lume cu păcatele și fărădelegile ei. Viața veșnică este făgăduită tuturor creștinilor adevărați și e dată de Dumnezeu prin Fiul Său, de aceea ea se numește moștenire.

Împăratul nostru, Iisus Hristos, guvernează Împărăția cerurilor în care vor intra și vor trăi sufletele dreptilor în viața viitoare. Acolo, în Împărăția lui Dumnezeu, este „sânul lui Avraam” unde se mângâie cei ce au fost chinuți și asupriți pe lumea aceasta, cei ce au suferit boală, sărăcie și n-au cântit.

Pentru a fi cetățeni ai acestei împărății veșnice și să viețuim fericiți acolo, nu ni se cere ca să fim de viță împărătească, nici să avem putere, ranguri și bogății, ci o prefacere sufletească. Dacă Dumnezeu nu ne cere nici bani, nici avere ca să putem intra în viața veșnică din Împărăția cerurilor, ne cere totuși altceva și anume păzirea poruncilor – așa cum vedem că i-a spus tânărului din Sfânta Evanghelie de astăzi: **„Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile!”**. Prin păzirea poruncilor dovedim că-L iubim pe Dumnezeu. Domnul Hristos zice: **„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește”**.

Din sfintele porunci învățăm cum trebuie să trăim pe pământ, ca niște copii ai lui Dumnezeu, căci Împărăția Lui începe așa cum am spus din lumea aceasta. De aceea fiii Lui trebuie să se roage, zicând: **„Vie Împărăția Ta, precum în cer așa și pe pământ”**. Iar cele zece porunci de care ne spune Sfânta Scriptură ca să le păzim se găsesc în cartea **„Exod” (leșire) la capitolul XX**. Să ne oprim deci asupra lor și să vedem cum stăm noi cu păzirea acestor porunci înaintea lui Dumnezeu. Am călcat noi vreuna din aceste porunci?

Iată **prima poruncă**: **„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine!”**. Aceasta înseamnă că Dumnezeu care este nemărginit de mare și Atotputernic vrea să fie Dumnezeul tău, adică vrea să aibă o legătură așa de strânsă cu tine, întocmai ca o mamă care-și duce copilul de mână. Mama zice despre copil „Este copilul meu!”, iar copilul zice despre mamă „Este mama mea!”. Tot așa vrea și Dumnezeu să fie legătura dintre El și noi, încât să putem zice așa cum scrie în psalmi: **„Tu ești Dumnezeul meu!”**. Ești tu în legătură cu Dumnezeu frate creștine, are el cel dintâi loc în inima ta, sau gândești așa cum auzim pe mulți spunând: „Cred și eu în Dumnezeu, dar nu vreau să am de-a face cu El, nu vreau să știu prea multe despre El”. Sau poate tăgăduiești pe față existența lui Dumnezeu. Dacă este așa te înșeli amarnic.

În această privință a tăgăduirii lui Dumnezeu, mulți au ajuns așa de departe încât le este rușine să mai rostească numele lui Dumnezeu și Îl înlocuiesc cu alte nume, că de multe ori îi auzi: „Cerul să se îndure de noi!”, sau „Natura l-a făcut așa!”, „Soarta nemiloasă l-a răpit din mijlocul nostru!” sau „Norocul l-a ajutat!”. Multe astfel de nume le rostesc oamenii înaintea lui Dumnezeu, fiindcă le este rușine cu El. Ba încă și semnele pe care le face Dumnezeu pe cer și pe pământ – cutremurele de pământ **„se uită spre pământ și-l face pe el de se cutremură”** – oamenii nu vor să le recunoască, nu vor să vadă că El este Atotputernicul, care face să se cutremure pământul și atâtea alte semne, spre a ne face cunoscută puterea Sa. Iată, nesocotirea numelui lui Dumnezeu! Acești oameni, prin acest comportament, dovedesc că au alți dumnezei în inimile lor, cărora li se închină și pe care-i ascultă.

Ce legătură este între tine și Dumnezeu, iubite frate creștine? Este El Dumnezeul tău? Are El locul cel dintâi în gândirea ta, în inima ta și în viața ta? Te temi tu de El? Îi ești recunoscător, îl asculți și te supui Lui întru totul? El care știe toate poate să privească cu plăcere la trecutul tău, înăuntrul inimii tale, și în viața ta de acum? Privirea Lui nu descoperă în tine ceva vrednic de osândit? Gândește-te bine, vezi unde-ți este greșeala și repară cât mai repede cerând iertare pentru toate greșelile !

A doua poruncă: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a celor ce sunt în ceruri sus și pe pământ jos, în ape și sub pământ! Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești!” Idol este orice lucru care ocupă locul lui Dumnezeu Cel viu și nevăzut în inima, mintea și ochiul omului. Idol poate fi banul și averea când ții la acestea mai mult ca la orice. Sfântul Apostol Pavel scrie Efesenilor: **„Căci știți bine că nici curvarii, nici stricații, nici lacomii de avere care sunt închinători la idoli, n-au parte de moștenire în Împărăția lui Hristos Dumnezeu”**. Idol este și pântecele când ții la mâncare sau la băutura mai mult ca la Dumnezeu. **„Dumnezeul lor este pântecele!”** – scrie Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Filipeni.

Idol poate să-ți fie bărbatul, femeia sau copilul la care ții mai mult ca la Dumnezeu. Domnul Hristos zice: **„Cine iubește pe tată, ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine”**. Că omul iubește pe ai săi mai mult decât pe Dumnezeu se vede din felul cum se poartă atunci când, de pildă, îi moare copilul. În durerea lui începe să se certe cu Dumnezeu și aceasta dovedește că fiul i-a fost un idol.

O mulțime de idoli moderni s-au ivit acum pe pământ și chiar în casele creștinilor: filme pornografice, reviste cu imagini imorale pe care tinerii le afișează pe pereții camerelor unde locuiesc în locul icoanelor, spurcându-și mintea, inima și ochii. Dar cel mai rău idol dintre toți este eu-l tău, adică tu însuși, când nu urmărești decât folosul tău, plăcerea ta și nu trăiești decât

pentru tine. Atunci tu singur ești dumnezeul tău, idolul tău. Cercetează-te bine iubite frate și vezi încotro se îndreaptă cu deosebire gândurile tale, plăcerile tale, inima ta și vei afla de îndată idolul sau idoli tăi.

În porunca **porunca a treia** zice Dumnezeu așa: **„Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui”**. Cine cinstește pe un om, cinstește și numele lui și cine își bate joc de numele cuiva își bate joc și de cel ce poartă acel nume. Tot așa este și cu Dumnezeu. Numele și ființa Lui sunt una. Oamenii ar trebui să-l rostească numele cu frică și respect, cu recunoștință și iubire, știind că El, Dumnezeu, este nemărginit de mare, de față în tot locul, că El a făcut toate și le poartă de grijă, că El vede și judecă totul, că este Sfânt și înfricoșat.

Creștinii din vechime, de câte ori rosteau numele lui Dumnezeu, de atâtea ori își luau pălăria de pe cap. Dacă judecăm în lumina celor spuse, cum întrebuințează oamenii de astăzi numele lui Dumnezeu, ne vom încredința cât de mult Îl necinstesc și-L batjocoresc.

- Ce mai faci? Întreabă cineva pe un cunoscut.

- Slavă Domnului, bine! Răspunde celălalt, deși nici prin minte nu-i trece să slăvească pe Dumnezeu. El răspunde astfel, pentru că așa merge vorba. Dar prin aceasta se necinstește numele lui Dumnezeu. Tu ce ai face omule, dacă cineva ți-ar striga întruna fără rost numele? Desigur că te-ai supăra socotind că acela își bate joc de tine.

Dar iată cum auzim adesea pe unii zicând: „Of, Doamne Dumnezeule!”, „Of, Doamne, Doamne!”, „Lasă-mă în pace pentru numele lui Dumnezeu!”; acestea le zice omul la supărare, fără nici un gând la Dumnezeu și la ajutorul Lui. Și atunci stăm și ne întrebăm: Ce caută numele sfânt al lui Dumnezeu în toate supărările și păcatele omului? Ba mai mult, pe alții îi auzi zicând: „Pe Dumnezeul meu!” sau „Zău!”. Cuvântul „zău” este un vechi cuvânt românesc și s-ar putea traduce în expresia „martor îmi este Dumnezeu” sau simplu Dumnezeu. Pe alții îi auzim cu jurăminte de felul acesta: „Să mă bată Dumnezeu!” sau „Să mă trăsnească Dumnezeu din cer!” și alte jurăminte de felul acesta rostite fără pic de teama. Și astfel Îl iau pe Dumnezeu ca martor la nimicurile, minciunile și înșelătoriile lor.

Mulți au jurat și jură strâmb pentru un câștig păcătos! Blesteme de felul: „De nu l-ar mai răbda Dumnezeu!” și altele asemenea, umblă din gură în gură fără ca oamenii să se gândească cât de greu păcătuiesc prin aceasta. Ce să mai spunem de înjurăturile murdare pe care le auzim la tot pasul nu numai din gura celor mari dar și din gura celor mici, batjocorind cu toții numele lui Dumnezeu. De foarte multe ori numele lui Dumnezeu este rostit și chemat în acele locuri drăcești, așa cum sunt descântecurile, vrăjitoriile, ghicitul, spiritismul și altele.

Lubite frate, cugetă adânc la toate acestea și vezi dacă nu cumva ești prins în mreaja vreuneia din aceste ispite și nu mai poți scăpa de ea? Gândește-te bine ca să nu fie prea târziu atunci când te vei întâlni cu Dumnezeu în față la judecată că atunci nu vei mai putea face nimic.

Să vedem acum ce spune Dumnezeu în **porunca a patra**: **„Adu-ți aminte de ziua odihnei ca să o sfințești. Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău; să nu faci în acea zi nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine”**.

Până la Domnul Hristos ziua de odihnă era sâmbăta și o țineau numai evreii în cinstea lui Dumnezeu, care-i scăpase din robia egiptenilor. Era mai mult o sărbătoare națională evreiască, dar și simbolică. Venind însă Domnul Iisus Hristos, Care a fost răstignit pentru noi, a murit, S-a îngropat pentru noi, și a treia zi a înviat, în dimineața zilei de duminică, El ne-a eliberat din robia iadului, nu a Egiptului, din ghearele satanei, nu ale lui Faraon. Ne-a lăsat această zi la toți creștinii din toate popoarele ca să o ținem și să o cinstim, căci duminica mai înseamnă și ziua Domnului.

Și cum trebuie să cinstim noi ziua duminicii, ziua lui Dumnezeu? Iată cum: să mergem la biserică, să-l aducem închinăciuni, laude și mulțumiri, daruri, prinoase și jertfă de laudă să citim Sfânta Scriptură cu atenție, viețile sfinților, Cazaniile, Psaltirea și alte cărți religioase, să facem rugăciuni, să înălțăm cântări religioase, să spunem și altora de Dumnezeu; să cercetăm bolnavii de prin azile și spitale și orice altă faptă bună. Dar cine se mai gândește astăzi la astfel de lucruri?

Ce au făcut oamenii din ziua duminicii, știm cu toții. Dintr-o zi care ar fi trebuit să fie închinată Domnului, ei au făcut o zi pentru diavol și păcate, ca și cum Dumnezeu ar fi zis ca șase zile să lucrezi, iar a șaptea să-ți faci de cap. Într-adevăr pentru cei mai mulți, duminica înseamnă a trândăvi, a petrece, a chefuli în beții, a se distra în dansuri, serate, baluri, dezmăț și multe altele.

Unii muncesc din greu o săptămână întreagă și abia așteaptă să-și ia plata pentru ca apoi duminica să intre în cârciumă și să nu mai iasă de acolo până nu-și beau și banii și mințile. A doua zi nu mai au nici un chef de muncă, pentru că mintea le este tulburată, capul greu și trupul otrăvit de băutură. Casa le este ca vai de ea și așa o duc în certuri și neînțelegeri, înjurături și bătăi, lipsă și amar. Copiii văd la părinții lor pilde rele și astfel li se pregătește un viitor nenorocit. **„Nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!”** – zice Dumnezeu prin **proorocul Isaia la Cap. I, v.13**.

Alții lucrează duminica tot așa ca și în celelalte zile din săptămână. Mulți, mai ales duminica au musafiri și petreceri, jocuri și dezmăț și toate relele.

Iată de ce, nu greșim când spunem că această zi în loc să fie o zi de odihnă trupească și de binecuvântare sufletească, este pentru cei mai mulți o zi de păcat, de rușine și de pierzare. Păcatul se lăfăiește în această zi mai mult ca în oricare altă zi din săptămână. Să ne gândim deci frați creștini serios la aceste lucruri și să ne întrebăm dacă am sfințit cu adevărat această zi și dacă ne-am sfințit noi mai mult în această zi, decât în celelalte?!

Iată acum **porunca a cincia**: „**Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta !**”.

A cinsti pe părinți înseamnă a-i respecta și asculta, a te supune lor, a-i ajuta, a-i prețui și a-i iubi. Ai ascultat tu frate creștine totdeauna pe părinții tăi? Nu i-ai supărat niciodată? Bagă de seamă, niciodată? Adu-ți aminte de câte ori le-ai întors vorba, i-ai supărat cu încăpățânarea și îndărătnicia ta, de câte ori i-ai făcut să suspine și să verse lacrimi din pricina ta?! De câte ori i-ai disprețuit în inima ta, socotindu-i învechiți, rămași în urmă, fără pricepere?! Poate că le-ai dorit și moartea ca să intri mai repede în moștenire. Poate că ai ridicat mâna asupra lor și poate chiar i-ai lovit, sau poate că i-ai blestemat în față ori după moarte. Poate că i-ai lăsat să ducă lipsă deși ai fi putut să îi ajuți și poate că i-ai amărât așa de mult că le-ai coborât viața în mormânt.

În Sfânta Scriptură a Vechiului Testament se spune că cine va blestema sau va vorbi de rău pe tatăl său, pe mama sa, ori dacă i-a lovit, să fie pedepsit cu moartea. Tot acolo se spune că fiului care-și bate joc de tatăl său și disprețuiește ascultarea de mamă, să-i scoată corbii ochii și să-i mănânce puii de vultur (**Proverbe XXX, 17**).

Din nenorocire mulți părinți se fac nerespectați de copiii lor mai ales când tatăl este bețiv, hoț, ușuratic și stricat, ori iute la mânie și fără frică de Dumnezeu. Ce se va alege de cinstea de care are drept din partea copiilor lui? Ce fel de cinste pot aduce copiii părinților care sunt mereu în certuri și neînțelegeri și care învață pe copii chiar să înjure, să mintă și să fure? Ce respect să mai aibă copiii față de astfel de părinți? Vai de copiii care au astfel de părinți și vai de părinții care dau astfel de pilde rele copiilor lor. Sfântul proroc Iezechiel zice din partea lui Dumnezeu: „**Nu vă luați după rânduilele părinților voștri, nu țineți obiceiurile lor și nu vă spurcați cu idoli lor! Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru; umblați întocmai după poruncile Mele și împliniți-le!**”. Iar în Noul Testament porunca se reia așa: „**Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!**”, fiind cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință: „**ca să fii fericit și să trăiești ani mulți pe pământ !**”.

Se pune însă întrebarea: sunt oare datori copiii să cinstească pe astfel de părinți? Răspunsul este: DA! Sfânta Scriptură nu scoate pe copii de sub ascultarea părinților, decât atunci când părinții lor le-ar cere ceva împotriva lui Dumnezeu.

Iată, iubiți creștini să ne gândim cu toții la această poruncă și să vedem dacă am împlinit-o întocmai. Am ascultat noi de părinții noștri când ne învățau la bine și când ne arătau calea cea bună? Nu cumva ne mustră conștiința când ne aducem aminte de purtările noastre rele față de ei când îi făceam să plângă și când nu-i ascultam? Să căutăm deci și să facem pocăință cerând iertare de la Dumnezeu pentru păcatul acesta, căci rău am făcut înaintea Domnului, neascultând de părinții noștri.

La **porunca a șasea** zice Dumnezeu: „**Să nu ucizi !**”

Pe mulți îi auzi în vremea noastră zicând: „n-am omorât pe nimeni, n-am pus foc la nimeni, nu am făcut omor, de asta nu mă tem”. Dar să cercetăm mai cu de-amănuntul și să vedem în Sfânta Scriptură în câte feluri se poate face păcatul acesta. Mai întâi trebuie să recunoaștem cu durere că omorurile se înmulțesc și pe zi ce trece o viață de om înseamnă tot mai puțin. Omoară hoțul care intră în casă să fure și e surprins. Omoară furiosul în nebunia lui și se omoară oamenii între ei atunci când au gânduri de răzbunare. Omoară bețivul pe tovarășul lui de băutură, când se iau la ceartă din lucruri de nimic. Omoară tatăl pe fecior și feciorul pe tatăl său. Omoară soțul pe soție sau soția pe soț din gelozie, din trai rău sau pentru ca să se desfacă legătura cununiei și să trăiască în desfrânare. Omoară doctorul, moașa, cei care se ocupă cu avorturi, precum și femeia însărcinată care avortează.

Dar omor nu este numai ceea ce se înțelege de obicei prin acest cuvânt, ci tot ce poate să ducă la omor, sau numai să scurteze viața cuiva. Așa se întâmplă când cel bolnav de boală molipsitoare nu ferește pe cei din jur care se îmbolnăvesc la rândul lor și mor. Sunt bărbați care-și îmbolnăvesc soțiile de boli rușinoase și astfel, unele din ele rămân suferinde toată viața. Astfel de bărbați nu au ei nici o vină oare, pentru acest păcat? Omorul se poate săvârși și cu vorba, așa cum vedem în Vechiul Testament că s-au sfătuit între ei vrăjmașii proorocului Ieremia și au zis: „Haide să-l ucidem cu vorba!”. Tot Sfânta Scriptură spune că moartea și viața sunt în puterea limbii.

Cuvintele grele sunt ca niște săgeți ascuțite, ca niște cuțite care intră în inimă până la prăsele. Cine ponegrește numele bun al cuiva prin vorbiri de rău, adesea îi sapă groapa. Cine scrie sau vorbește împotriva lui Dumnezeu, nimicind frica de Domnul, căci te ia groaza când te gândești la mulțimea cărților rele și la prăpădul pe care-l fac ele în suflete. Cine smintește suflete și duce pe oameni la pierzare, tot omor săvârșește. Nu este nevoie să fi ajuns la faptă ca să fi socotit ucigaș, ci este destul ca să urăști pe cineva pentru ca înaintea lui Dumnezeu să fi vinovat deucidere.

Iată ce scrie Sfântul Evanghelist Ioan: „**Oricine urăște pe fratele său, este ucigaș**”. Ura este, deci, sămânța uciderii, iar uciderea este de cele mai multe ori înfăptuirea unui gând de ură.

Dumnezeu se uită la inimă și vede acolo ura, acea rădăcină otrăvită de unde vine uciderea. Dar mult mai greu este de cei care se omoară singuri.

Iată, iubiți creștini, câte răutăți și câte păcate se fac, și în câte feluri ! Să ne întrebăm acum dacă n-am călcat și noi în vreun chip oarecare această poruncă?! Sau dacă puteți să spuneți că nu, eu numai atât aș vrea să vă întreb: este oare cineva care să nu fi urât niciodată pe nimeni? Oare nu ți-a părut bine de răul sau moartea vrăjmașului tău? Privind în lumina dumnezeieștii Scripturi această poruncă vedem că foarte mulți o călcăm. Să fim atenți căci dacă numai ura, dușmănia, are putere să ne mânjească mâinile de sângele aproapelui nostru, apoi nici rugăciunile nu ne sunt primite. Să luăm în serios toate aceste lucruri și să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să nu mai greșim.

În **porunca a șaptea** zice Dumnezeu: „**Să nu fii desfrânat !**”

Cine nu observă oare că în zilele noastre a pierit cu totul rușinea, iar cine nu are rușine de oameni, nu are nici frică de Dumnezeu?! După ce că omul este pornit spre păcat din firea lui păcătoasă, mai vin și din afară tot felul de ațățări din cărți, reviste și tablouri în care păcatul desfrânării este zugrăvit fără perdea și foarte atrăgător. Ba sunt femei care se lasă fotografiate goale ca să fie puse prin reviste și văzute de toată lumea. Vai, lor ! Am văzut astfel de tablouri în case de oameni care se cred serioși și chiar morali. Apoi cum să mai stea mintea la locul ei, inima și nervii, dacă femeile se îndoapă la rând cu bărbații de alcool și tutun și aduc pe lume copii bolnavi cu mintea, epileptici și îndrăciți?!

Majoritatea femeilor au întrecut orice bun simț și s-au pus în slujba satanei prin îmbrăcăminte și lux arătându-și în multe feluri goliciunea trupului. Păcatul acesta este grozav de molipsitor și se răspândește cu o mare iuțeală. Așa se explică faptul că cei tineri fac păcate murdare prin internate și cămine mai ales acolo unde sunt mai mulți la un loc. Din această cauză a păcatului desfrânării, soții se despart și copiii rămân pe drumuri plângând. O mulțime de răutăți ies din nerușinarea, obrăznicia și portul femeilor fără frică de Dumnezeu. A ajuns lumea cu păcatul acesta ca și cei din Sodoma și Gomora, pe care Dumnezeu i-a ars cu foc și pucioasă.

Cine vrea să ajungă în viața veșnică, frați creștini, să se ferească de aceste blestemății. Să ne abatem ochii de la aceste deșertăciuni și să nu lăsăm ca să ne spurce mintea și inima nici o imagine atrăgătoare despre desfrâu. Iată de ce nu este bun nici televizorul Părinții să fie atenți și să cerceteze ce vizionează copiii lor la televizor, pentru că și aici sunt multe imagini nepermise! Să fugim ca de otravă de băuturi alcoolice, de tutun – căci alcoolul este urina diavolului. Cine nu se ferește de acestea, cu nici un chip nu va putea să se lase de păcatul desfrânării și nu va ajunge la viața veșnică !

În **porunca a opta** Dumnezeu zice: **„Să nu furi !”**

Se știe că a fura înseamnă a lua lucrul altuia, fie el mare, fie mic. A fura un leu, sau o mie, înaintea lui Dumnezeu tot furt se numește. Pornirea spre acest păcat se arată la om încă de când este copil. Copiii își fură jucăriile unii altora, își fură creioane, stilouri sau caiete și fură chiar din banii părinților din casă. Cineva ar putea zice că acestea sunt nimicuri, dar de la aceste mici lucruri va ajunge la cele mari. Nu valoarea lucrului furat, ci furtul însuși acesta este păcat !

Să dăm însă unele pilde de furturi peste care oamenii trec de obicei. Când din greșeală ți s-a dat un rest mai mare, iar tu ai băgat de seamă și nu l-ai dat înapoi, ai furat ! Când vezi că vânzătorul s-a înșelat la socoteală, iar tu ai tăcut ca să plătești mai puțin, ai furat ! Când ai călătorit în tren sau în tramvai fără bilet, ai furat ! Când din casa unde ai lucrat ai luat ciorapi, batiste, lingurițe sau alte lucruri, ai furat ! Când ai cumpărat ceva pentru altcineva și ai spus că ai dat mai mult, ai furat ! Tutorii fură din averea orfanilor, ei se îmbogățesc iar orfanii sunt lăsați săraci. Cine înșeală la cântar fură ! Cine amestecă marfa sau vinde o marfă proastă drept una bună, fură ! Cine cumpără lucru de furat, fură ! Lăptarul care pune apă în lapte, fură pentru că ia bani pe apa care nu-l costă nimic. Așa și croitorul care oprește din stofă, fură și el. Meseriașul care ia materiale de unde lucrează, fură. Funcționarul care stă degeaba în timpul în care ar trebui să lucreze, fură ! Școlarul care copiază la lucrări, înșeală și fură ! Cine se împrumută și nu dă înapoi, fură ! Cine dă bani cu camătă, cine trece pe lângă ogorul sau ograda altuia și ia de acolo un știulete de porumb, o păstaie, un dovleac, un snop de grâu sau o furcă de fân, fură ! Cine paște vitele în iarba altuia, fură ! **„Vai de cel ce strânge câștiguri nelegiuite pentru casa lui !”,** zice Dumnezeu prin proorocul Avacum – **„căci piatra din mijlocul zidului strigă, și lemnul care leagă grinda răspunde !”**

Ce ziceți iubiți creștini despre toate acestea? Ne judecăm noi singuri ca să vedem dacă averea pe care am strâns-o are ceva necurat în ea? Nu cumva ai ceva în casa ta de furat? Nu cumva porți pe tine o haină de furat? Nu cumva banii de la CEC sunt tot de furat? Să știți că și banii pe care îi câștigi duminica sunt tot de furat, pentru că se fură ziua Domnului. Să fim cu luare aminte și să ne cercetăm bine, spovedindu-ne, căci greu vom răspunde la urmă pentru aceste păcate.

Să mergem mai departe și să vedem ce zice **porunca a noua**: **„Să nu fii mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău !”**

Domnul Hristos spune că diavolul este tatăl minciunii. El, diavolul, a venit cu minciuni la Adam și Eva când i-a înșelat și i-a făcut să păcătuiască. Sfânta Scriptură spune că toți oamenii sunt niște mincinoși, iar cine ar îndrăzni să spună că el n-a mințit niciodată, tocmai atunci spune o mare minciună. Se spun minciuni prin cărți și ziare, în prăvălii și în tribunale. Dar unde nu se

mente? Părinții îi mint pe copii cu fel de fel de basme și sperietori ca să nu plângă; că vine „moșu”, că vine „bau – bau” și multe altele. Copiii îi mint pe părinți la tot pasul, ca și pe profesori când merg la școală cu lecțiile nefăcute, îi mint că se simt rău când nu vor să se ducă la școală, ba că nu au făcut ei un lucru, ba că nu au pierdut ei cutare lucru, când de fapt le-au făcut.

Omul ticluiește minciuna și apoi zice: „ce era să fac, n-am avut încotro și a trebuit să mint?!”. Mint bogații care vor să pară săraci și mint și săracii care vor să pară bogați, laudându-se. Mint lingușitorii pe acei de la care așteaptă ceva și exagerează lucrurile. Mint cei ce nu spun întocmai cum s-au petrecut lucrurile, ca și cei ce răspândesc zvonuri neîntemeiate. Mint adeseori cei ce vorbesc pe alții în spate, precum și cei ce umblă cu intrigi și clevetiri. Unii mint că se tem de oameni, iar alții mint ca să facă unora pe plac, unii mint chiar din plăcere.

În Vechiul Testament în cartea **Proverbe cap. VI** scrie că șapte lucruri urăște Domnul și anume: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rele, martorul mincinos și pe cel ce stârnește certuri între frați. La **Apocalipsă cap. XXI, v. 8** vedem cum Dumnezeu pune păcatul minciunii în rând cu păcatul vrăjitorilor, desfrânaților, închinătorilor la idoli și ucigașilor. Să ne îngrozim și noi de păcatul acesta, frați creștini, de câte forme are și cutremurându-ne până în adâncul ființei noastre și hotărându-ne să nu-l mai facem.

lată-ne ajunși la **a zecea poruncă** care zice: **„Să nu poțtești casa aproapelui tău, nici femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici boul lui, nici asinul lui, nici unul din dobitoacele lui și nimic din câte are aproapele tău!”**

Porunca aceasta ne vorbește de pofta dinlăuntru, de pofta păcătoasă, care dacă nu este ucisă, omul ajunge să facă păcatul cu fapta. Spre lămurire să punem câteva întrebări: nu ai văzut la cineva un lucru și ți-a părut rău că acela îl are, iar tu nu? N-ai zis niciodată despre nimeni, de ce lui îi merge bine și mie îmi merge rău, de ce el are și eu nu am? N-a fost nimeni de care să-ți fi părut bine că i s-a întâmplat un rău, sau să-ți fi părut rău că i s-a întâmplat bine?

Ce pizmă, ce invidie este între școlari, precum și între frați și surori. Nici nu s-a răcit bine mormântul părinților, că și încep certurile pentru moștenire, fiecare pizmuind pe celălalt că a luat mai mult. Mulți bolnavi invidiază pe cei sănătoși și tot așa o mulțime de răutăți și păcate care-l împiedică pe om de la mântuire.

Iubite frate și soră, gândește-te bine dacă în viața ta n-ai poțtit ceva din cele ale aproapelui tău și să nu spui așa cum zic unii că dacă n-au omorât și n-au pus foc, n-au păcate. Să recunoaștem, iubitorilor, că fiecare suntem călcători ai unei porunci a lui Dumnezeu și să luăm în serios mântuirea sufletului. Dacă am ajuns la cunoștința aceasta și ne dăm seama că suntem plini de păcate, că am călcat poruncile și suntem greșiți înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a

sfinților, apoi să știți că un singur lucru mai avem de făcut: pocăință sinceră cu lacrimi amare, plângere cu căință mare.

Să avem grijă să ne spălăm hainele trupului și ale sufletului de întinăciuni cu lacrimi amare, de pocăință și fapte bune, căci e singura posibilitate pe care o mai putem avea. La Apocalipsă Domnul zice: „**Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!**” În altă parte se spune: „**Nimic întinat nu va intra în cetate și nimeni care trăiește în spurcăciuni și în minciună**”.

Gândul care trebuie să ne cutremure pe noi muritorii este veșnicia, nemurirea și nu moartea. Când se desparte sufletul de trup el va fi repartizat de Dumnezeu ori în viața cea veșnică, în Grădina Fericirii, a Raiului din Împărăția Sa, ori în chinurile iadului în împărăția satanei unde veșnic va fi muncit și chinuit. Depinde cum ne va afla Domnul la moarte, cât de curați, cât de spălați prin pocăință și sfințiți. Plata se face la sfârșit, nu la început și să luăm aminte că mulți zic că au făcut și ei fapte bune în viață, dar dacă moartea îi află în cine știe ce păcate grele, va fi vai de ei!

*Vezi acum, frate creștine,
Stai și te gândește bine !
Judecă cu mintea ta,
Pe ce cale-ai apuca :
Sus la Tatăl între sfinți,
Sau unde-s scrâșniri de dinți !
Vreau, o, Doamne-a fi în Rai,
Între toți aleșii Tăi !*

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, Mântuitorule Preamilostive, fă-ne parte de Împărăția Ta cea cerească !

Iartă-ne păcatele, ajută-ne Doamne să ne spălăm cu lacrimile pocăinței și dă-ne și nouă viața cea veșnică ca să fim cu Tine și să Te slăvim pe Tine, Părintele nostru Cel Ceresc, acum și pururea și-n vecii vecilor ! Amin.